

SXEDIO.FJ9

6.9.1948: Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΡΙΧΝΕΙ ΤΟ ΓΑΝΤΙ ΣΤΟ ΑΚΕΛ ΚΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ ΤΟΥΣ ΑΚΕΛΙΣΤΕΣ ΩΣ ΑΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠΑΤΡΙΔΕΣ

Στις **6** Σεπτεμβρίου **1948** Ιερά Σύνοδος, ενισχυμένη από την προηγούμενη με ένα ακόμα στέλεχος, τον Χωρεπίσκοπο Σαλαμίνας Γεννάδιο προχώρησε σε πολύ σημαντικές αποφάσεις εναντίον του ΑΚΕΛ και των Κομμουνιστών ευρύτερα που θα έκριναν για αρκετά ακόμα χρόνια τις σχέσεις των δυο παρατάξεων Δεξιάς- Εκκλησίας και Αριστεράς Κομμουνιστών.

Στο πλαίσιο αυτών των αποφάσεων έριψε εντελώς το γάντι εναντίον του ΑΚΕΛ και καταδίκασε τα μέλη του ως άθεους και απάτριδες, αφήνοντας καθαρά να φανεί πλέον ότι θα έθετε σε εφαρμογή σχέδιο αποκλεισμού της Αριστερής Παρατάξης από κάθε εκδήλωση που ήλεγχε τουλάχιστον η ίδια και όπου κανένας δεν μπορούσε να επέμβει.

Ετσι στιγμάτισε τους Αριστερούς - Κομμουνιστές ως άθεους και απάτριδες με εγκύκλιο της προς τον Κυπριακό λαό που προσυπέγραφε τόσο ο Αρχιεπίσκοπος όσο και τα άλλα μέλη της Ιεράς Συνόδου.

Αναφερόταν στην εγκύκλιο:

"Προς τον ευσεβή Κλήρον και τον ευσεβή Λαόν,

Προσέχετε εαυτοίς αι παντί τω ποιμνίω, εν ω υμάς το Πνεύμα το άγιον έθετο Επισκόπους ποιμαίνειν την Εκκλησίαν του Κυρίου και Θεού, ην περιεποιήσατο διά τους ιδίου αίματος (Πραξ., **20, 28-29**).

Τω Θείω τούτω παραγγέλματι του μακαρίου Παύλου στοιχούσα ή του Χριστού η αγία Εκκλησία υπήρξε πάντοτε πιστός και άγρυπνος Θεματοφύλαξ της άνωθεν εμπιστευθείσης αυτή ιεράς παρακαταθήκης, πάση μερίμνη και περισώ ζήλω προφυλάττουσα το ποίμνιον από πάσης κενοφώνου διδασκαλίας αντιθέτου προς τα ευαγγελικά διδάγματα.

Τη διηνεκεί και αιωνοβίω ταύτη ενεργεία της

Εκκλησίας κατακολουθούντες και ημείς, οι την αγίαν και ιεράν συγκροτούντες σύνοδον της αγιωτάτης Εκκλησίας Κύπρου έγνωμεν, ύψιστον επιτελούντες ποιμαντορικόν καθήκον, απολύσαι προς υμάς την παρούσαν εγκύκλιον, επί προφυλάξει υμών από της απειλής και των επιβουλών της καταχθονίου και πολυμηχάνου κομμουνιστικής κινήσεως μετά πολλής θρασύτητος και επηρμένης κεφαλής σοβούσης σήμερον εν τω κόσμω και αγωνιζομένης, να εξασφαλίση εαυτήν τη επ' αυτού κυριαρχίαν.

Δεν πρόκειται ενταύθα να κάμωμεν επισημονικήν διατριβήν περί του Κομμουνισμού, να αναλύσωμεν μίαν προς μίαν τας αρχάς αυτού. Δεν υπάρχει τοιαύτη ανάγκη. Αλλά να γνωρίσωμεν εις υμάς τα κατ' αυτόν, εν γενικαίς γραμμαίς προς διαφώτισιν υμών, ώστε να προφυλαχθήτε μεν από του να εμπλακήτε εις τα δίκτυα αυτού, να ενισχυθήτε δε εις το να εμμένητε στερρώς εν τη θεοπαράδότη πίστει και τη πατρώα ευσεβεία.

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Άπας ο κόσμος σήμερον είναι οιοσεί διηρημένος εις δύο στατόπεδα, ιστάμενα αντιμέτωπα αλλήλων. Εις το ένα τούτων περιλαμβάνονται οι μετ' αυτοθυσίας υπερασπισταί της θρησκευτικής και ηθικής τάξεως της ατομικής ελευθερίας, της δικαιοσύνης και της λογικής κοινωνικής τάξεως. Εις το άλλο ευρίσκονται οι επιδιώκοντες αναστατώσεις και ανατροπάς άνθρωποι "οι Θεοστυγείς, οι υβρισταί, οι εφευρέται κακών, οι ανήμεροι, οι αφιλάγαθοι, οι ελευθερίαν τοις άλλοις επαγελλόμενοι, αυτοί δούλοι υπάρχοντες της φθοράς" (Ρωμ. 1,30.2 Πετρ. 2, 19.2 τιμ.3,4).

Η πρώτη των δύο τούτων παρατάξεων, τεταγμένη υπό την σημαίαν του Χριστού, διακηρύττει την ύπαρξιν του Θεού την αθανασίαν της ψυχής και την μέλλουσαν ζωήν και υπεραμύνεται της πραγματικής ελευθερίας και των δικαιωμάτων του ατόμου.

Η δευτέρα, ακολουθούσα τας αρχάς του κομμουνισμού, διακηρύττει τον υλισμόν και την αθεϊαν, την ύπαρξιν της ψυχής καταφρονεί των

ανωτέρων και υψηλοτέρων ανθρωπίνων ιδανικών, αγνοεί και ποδοπατεί την ελευθερίαν και την αξιοπρέπειαν του ατόμου.

Δύο μικράι περικοπαί εκ συγγραμμάτων των αρχηγών του αθέου κομμουνισμού αρκούσι να δείξωσι πόσον βδελυραί και αποτρόπαιοι είναι οι περί θρησκείας και θεού σκέψεις αυτών.

Η μία τούτων λέγει: "Η θρησκεία είναι το όπιον του λαού... ένα είδος αλκοόλ, εις το οποίον οι δούλοι πνίγουν την ανθρωπίνην των εικόνα και την διεκδίκησιν των δι' ύπαρξιν ολίγον τι αξίαν του ανθρώπου" (Λένιν).

Η άλλη λέγει: "Εκατομμύρια ακαθαρσιών, ρύπων, βιαιοπραγιών, ασθενειών, μεταδοτικών νόσων, είναι πολύ ολιγώτερον επίφοβα από την λεπτιοτάτην διαφανεστάτην, εντελώς υλιστικής και, ως τοιούτος, είναι αμείλικτος εχθρός πάσης θρησκείας" (Ο "Αθεος", Σεπτέμβρης 1935).

Συμπεραίνεται εκ τούτων ευκόλως και έχετε πάντες αναγνώσει και ακούσει πως οι τόσοσφοδροί πολέμιοι της θρησκείας και του θεού κομμουνισταί εκφράζονται περί ψυχής και μελλούσης ζωής, ώστε να μη είναι ανάγκη να παραθέσωμεν ενταύθα λόγους αυτών περί τούτων, ασκόπως επαναλαμβάνοντες τους χλευασμούς αυτών τας ύβρεις καθ' ων εξανίσταται η ψυχή παντός γνησίου χριστιανού, πληρουμένη αποτροπιασμού και αγανακτήσεως.

Τί δε να είπωμεν περί πολιτικοκοινωνικών αρχών των κομμουνιστών, περί της πολιτικοκοινωνικής τάξεως, την οποίαν επιζητούσι να εγκαθιδρύσωσιν επί τη γης, περί των διαφημιζομένων "επιγείων παραδείσων των"; Εν ονόματι της δήθεν ισότητος, καταστρέφουσι την βασιλικήν ανθρωπίνην αυτοτέλειαν και αξιοπρέπειαν, φονεύουσι την βασιλικήν ανθρωπίνην ελευθερίαν, άνευ της οποίας δεν υπάρχει δημιουργικότης, δεν υπάρχει ηθική ζωή, δεν υπάρχει αυτός ο άνθρωπος στερούσι τον άνθρωπον της προσωπικής ιδιοκτησίας, μεταβάλλουσιν αυτόν εις απλούν εξάρτημα της

κολοσσιαίας μηχανής του κρατικού οργανισμού. Διέλυσαν την οικογένεια, ωδήγησαν την γυναίκα εις αντίθετον προς τον θεόθεν τεταγμένον αυτή προορισμόν, όστις είναι η του οίκου και των τέκνων επιμέλεια. Ανέτρεψαν όλους τους θαυμασίους θεσμούς του αιωνοβίου ελληνοχριστιανικού ημών πολιτισμού. αντικατέστησαν την φυσικήν ασγάπην προς την ιδίαν πατρίδα, προς τον ίδιον Έθνος δι' ενός όλως αντιθέτου προς την φύσιν των πραγμάτων διαθινισμού, δι' όλων τούτων μετέβαλον τας κοινωνίας των όχι εις επιγείους παραδείσους, αλλ' εις πραγματικάς επιγείους κολάσεις, ζητούντες δε να επιβάλωσιν εις τους άλλους λαούς τας θεωρίας αυτών και τας μεθόδους μεταχειρίζονται καταπιεστικήν τρομοκρατίαν και προβαίνουν εις εξόντωσιν εκείνων τους οποίους η λογική και η συνείδησις υποχρεώνουν να απορρίπτουσιν την τάξιν πραγμάτων την οποίαν ζητούν να επιβάλουν εις αυτούς. Τοιουτοτρόπως τα κομμουνιστικά καθεστώτα δεν είναι καθεστώτα ειρήνης, αλλά καθεστώτα μίσους, ανατροπών και ολέθρου.

Ιδού διά βραχυτάτων ό,τι αποτελεί τον άθεον κομμουνισμόν θεωρητικώς και πρακτικώς.

Ιστορική μονομαχία διεξάγεται μεταξύ των δύο τούτων παρατάξεων, μεταξύ του πνεύματος και της ύλης μεταξύ της φωτιάς και του σκότους μεταξύ της ελευθερίας και της βίας, μεταξύ των μαθητών. Εκείνου, όστις διά του τιμίου Αυτού αίματος ελύτρωσε την ανθρωπότητα εκ της αμαρτίας και των οπαδών του αρχεκάκου εχθρού και του ανθρωπίνου γένους.

Ενώπιον της γιγαντιαίας και πρωτοφανούς εις έκτασιν και έντασιν αυτή της πάλης, η Εκκλησία δεν δύναται να μένη απαθής, δεν είναι δυνατόν να νοηθή ότι δύναται να μένη απαθής, άνευ πλήρους παραγνωρίσεως του υψηλού αυτής εν τω κόσμω προορισμού. Τουναντίον οφείλει να δώση την ηθικήν αυτής συμβολήν, ενισχύουσα τους γενναίους υπερμάχους και του πνεύματος και της αληθείας. Η όλη

ιστορία αυτής δεικνύει ότι ούτως ηννόησεν αυτή πάντοτε την αποστολήν αυτής.

Το καθήκον, κατά ταύτα, επιτελούντες, καθήκον υπέρτατον και ιερώτατον, καταδικάζομεν τον κομμουνισμόν, ως κοσμοθεωρίαν υλιστικήν και αθεϊστικήν, οδηγούσαν τον άνθρωπον εις όλεθρον εν τω νυν και τω μέλλοντι αιώνι διακηρύττομεν, εν όψει του αδιαψεύστου γεγονότος, ότι αι αρχαί του κομμουνισμού είναι άκρως αντιθρησκευτικά και αντιχριστιανικά, ότι δεν είναι όλως νοητόν ότι ο χριστιανός δύναται να ανήκη ταυτοχρόνως εις τον αντιχριστιανικόν τούτον οργανισμόν ή να συνεργάζεται μετ' αυτού και υπέρ αυτού. Συμβουλευόμεν πάντα της Εκκλησίας τα τέκνα ίνα εννοήσωσι καλώς ταύτα και ανάλογον δεικνύωσι διαγωγήν και προτρέπομεν τους γνησίους και αξίους στρατιώτας του Χριστού ίνα συνεχίσωσι θαρραλέως τον αγώνα κατά του αθέου κομμουνισμού, βέβαιοι ότι η νίκη είναι εξησφαλισμένη, διότι ο θείος Ιδρυτής της Εκκλησίας παρέχει την βοήθειαν αυτήν και προστασίαν, ευρισκόμενος πάντοτε εν μέσω των οπαδών αυτού, καθώς είπεν "ιδού εγώ μεθ' υμών ειμί πάσας τας ημέρας έως συντελείας του αιώνος". Συντόνως δε παραινούμεν πάντας εκείνους, οι οποίοι ένεκα μικροψυχίας ή πνευματικής τυφλώσεως προσπαθούσι να μένωσιν ουδέτεροι, κατά την ώραν της αποφασιστικής πάλης μεταξύ του αγαθού και του κακού, να κάμωσιν αμέσως την τελειωτικήν εκλογήν των και να θέσωσιν εαυτούς υπό την σημαίαν του αγαθού. Και επί πάσιν απευθύνομεν θερμοτάτην παστρικήν έκκλησιν προς τους παραπλανηθέντας και των πατρίων απομακρυνθέντας ίνα επανέλθωσιν εις την ευθείαν οδόν, της ιδίας αυτών προνοούντες ευτυχίας και σωτηρίας και χαράν και αγαλλίασιν παρέχοντες τη φιλοστόργω αυτών Μητρί Εκκλησία, ήτις ανοικτάς αγκάλας θα δεχθή αυτούς και επί τη επιστροφή αυτών θα εορτάση και πανηγυρίση, ως ο "πατήρ εκείνος του Ευαγγελίου επί τη επανόδω του μετανοήσαντος ασώτου αυτού υιού (Λουκ. 15,11-32).

Αλλ' οφείλομεν να θίξωμεν ενταύθα ιδιαιτέρως εν σπουδαίο σημείον. Οι κομμουνισταί, εχθροί της Εκκλησίας άσπονδοι, κατηγορούσιν αυτήν ως σύμμαχον της κεφαλαιοκρατίας και ως απαθή και αδιάφορον προς την δυστυχίαν του εργαζομένου λαού. Ουδέν τούτου ψευδέστερον. Ολοι αι συμπάθειαι της Εκκλησίας στρέφονται προς την δυστυχίαν και τας ταλαιπωρίας του εργατικού κόσμου. Παντοτε εβροντοφώνησεν αύτη ότι ο εργάτης πρέπει να ικανοποιήται, πρέπει να αμείβηται συμφώνως προς τας ανάγκας αυτού ότι "άξιος ο εργάτης του μιστου αυτού " (Λουκ. 10.7, Τιμ. 5,18). Πάντοτε υπεστήριξε και υποστηρίζει τα δίκαια αιτήματά των εργατών έναντι των εργοδοτών των. Η Εκκλησία θα ήτο αναξία του ονόματος ως Εκκλησίας του Χριστού, εάν είχε άλλας διαθέσεις απέναντι των εργατών. Και οφείλομεν να τονίσωμεν ότι η τόσοσ ποθητή πραγματοποίησις της κοινωνικής δικαιοσύνης και ειρήνης ουδέποτε θα συντελεσθή, εάν κλείωμεν τους οφθαλμούς εις το φως του Χριστού και ανοίγωμεν τα ώτα εις τας απατηλάς χρηστολογίας των δημοκόπων και των ταραξιών λαοπλάνων.

Οι οπαδοί του αθέου κομμουνισμού έχουσι κηρύξει αμείλικτον πόλεμον εναντίον της Εκκλησίας και των πιστών αυτής, από των αποστολικών χρόνων μέχρι σήμερον, ουδέποτε αύτη υπέστη σφοδρότερον εκ μέρους των εθχρών αυτής διωγμόν. Οι οπαδοί της αθεΐας και του υλισμού των ημερών ημών αγωνίζονται δι' όλων αυτών των δυνάμεων ίνα εξοντώσωσιν αυτήν. Αλλά δεν εδιδάχθησαν εκ της ιστορίας δύο χιλιετηρίδων, ότι "σκληρόν προς κέντρα λακτίζειν;" Αμφιβάλλουσιν ότι ως επηλήθευσαν μέχρι σήμερον, θα επαληθεύσωσι μέχρι συντελείας των αιώνων οι αλάνθαστοι λόγοι του Θεΐου αυτής Ιδρυτού και "πύλαι άδου ου κατισχύσουσιν αυτής;"

Καθ' όλην την ιστορίαν αυτής αντιμετωπίζουσα εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς υφισταμένη παντοειδεΐς επιθέσεις εκ μέρους των αρχών του σκότους, εκ μέρους αιρέσεων, κακοδεξιών, φιλοσοφικών αντιχριστιανικών συστημάτων μένει

αύτη πάντοτε νικήτρια, αντλούσα την δύναμιν αυτής εκ της αοράτου αυτής Κεφαλής του Χριστού.

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Οφειλετικώς προνοούντες περί υμών, εξεθέσαμεν εις υμάς εν μεγάλη συντομία και κατεδικάσαμεν τας αρχάς του κομμουνισμού, αρχάς υλιστικών και αθεϊστικών, καταδείξαντες ποίον είναι απέναντι αυτού το καθήκον υμών. Καλώς δε γινώσκοντες την ευσέβειαν υμών και την αφοσίωσιν εις τα πατροπαράδοτα, εσμέν βέβαιοι ότι θα τίνητε προθύμως ευπειθή τα ώτα εις την φωνήν της Μητρός Εκκλησίας και θα σπουδάσητε "την παρακαταθήκην (της πίστεως) φυλάξαι, εκτρεπόμενοι εις βεβήλους κενοφωνίας και αντιθέσεις της ψευδωνύμου γνώσεως" (1 Τιμ. 6,20), "μη προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις και διδασκαλίαις δαιμονίων, εν υποκρίσει ψευδολόγων, κεκαυτηριασμένων την ιδίαν συνείδησιν (1 Τιμ. 4 1-2).

Ο δε θεός της υπομονής και της παρακλήσεως δώη υμίν το αυτό φρονείν εν αλλήλοις κατά Χριστόν Ιησούν, ίνα ομοθυμαδόν και εν ενί στόματι δοξάζητε τον θεόν και Πατέρα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού (Ρωμ. 15,5), Ου η χάρις και το άπειρον έλεος Είη μετά πάντων υμών.

Αμήν.

Ευχέται προς κύριον διάπυροι

+ Ο ΚΥΠΡΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΣ

+ Ο ΠΑΦΟΥ ΚΕΛΟΠΑΣ

+ Ο ΚΙΤΙΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΣ

+ Ο ΚΥΡΥΝΕΙΑΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

Εν τη Αρχιεπισκοπή Κύπρου τη 6η Σεπτεμβρίου

1948

